

dene med på at tage ansvaret for udviklingen i de fattige lande alvorligt.

Denne storstilede strategi lykkedes ikke i Johannesburg. Man kan diskutere, om det skyldtes, at regeringen ikke gjorde sit hjemmearbejde ordentligt, eller det skyldtes, at ambitionen trods alt var for stor i betragtning af, hvordan internationale forhandlinger nu engang kører. Det rigtige svar er vel, at det skyldtes begge dele.

Vi opnåede en række konkrete resultater, og det vil jeg også gerne kvittere for over for miljøministeren. Men vi nåede ikke det markante fremskridt i bevidstheds- og synliggørelse af problemerne, som vi havde håbet på. Det ændrer dog ikke på, at tankegangen var rigtig, og at opfølgningen på Johannesburg derfor også skal holde fast i den tankegang, selv om man kan sige, at strategien måske skal være anderledes fremover.

Vi skal nu forfølge ideerne fra den globale aftale i de forskellige spor, der findes, og jeg skal her blot nævne fire, som samtidig indeholder nogle spørgsmål til ikke mindst udenrigsministeren.

For det første skal vi selvfølgelig holde fast i implementeringen. Det tror jeg i og for sig at der er bred politisk enighed om, jeg har ikke hørt nogen sige noget andet, så det er ret let at konstatere det. Lad os for Guds skyld holde fast i de aftaler, vi har fået, og bruge energi og tid på at få dem virkeliggjort.

For det andet – og her kniber det måske lidt mere med enigheden – bliver det også væsentligt, at de lande, der har haft førertrøjen på i denne proces, herunder Danmark, bevarer førertrøjen. Det er også derfor, jeg syntes, det var nødvendigt at stille dette spørgsmål gentagne gange til ikke mindst den konservative ordfører: Når regeringen mener, at den nu har løst problemerne på sygehusområdet ved at give det 1,5 mia. kr. i 1 år, er det langsigtede mål så igen at komme op på den ene procent? Det spørgsmål vil jeg gerne give videre til udenrigsministeren. Jeg ved godt, at det ikke sker med den næste finanslov og heller ikke i 2004, men er det en målsætning for De Konservative?

Når jeg spørger, er det selvfølgelig, fordi jo mere jeg hører om regeringens parlamentariske grundlags holdning til ulandsbistand, desto mere nervøs bliver jeg for, om det, der er ved at ske, er, at udenrigsministeren og regeringen er på vej til i højere og højere grad at føre udenrigspolitik med yderfløjene. Det ville jeg i hvert fald selv finde var en meget kedelig udvikling, og

derfor synes jeg, der er grund til at hejse flaget, både når det gælder ulandsbistanden og selvfølgelig også hele Mifresta-rammen, som vi ved skal diskuteres her i foråret.

Det tredje spørgsmål, som også er til udenrigsministeren, handler om vore forhandlinger i WTO. Jeg var lykkelig for den vedtagelse, Folkeetinget vedtog, og som både regeringspartierne og Det Radikale Venstre var med i, og jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad Udenrigsministeriet gør sig af forestillinger om de kommende WTO-forhandlinger. Hvad kan vi gøre for at samle EU om et offensivt udspil, der skal sikre alle de målsætninger, som vi jo er enige om, altså bedre markedsadgang, væk med eksportsubsidierne osv.? Det kommer jo ikke af sig selv, og det kunne være interessant at høre, hvor langt man er kommet med forberedelserne i Udenrigsministeriet.

Endelig det fjerde spørgsmål om hele inddragelsen af det civile samfund, både i ulandene, i Østlandene og også i Danmark. Det er et spørgsmål til miljøministeren. Noget af det første, regeringen gjorde, var jo at fjerne bevillingerne til en række danske ngo'er, som arbejder en del med disse ting, f.eks. Organisationen for Vedvarende Energi, Det Økologiske Råd osv. Nu er der virkelig brug for en kraftfuld opfølgning på Johannesburgmødet, brug for at fastholde de resultater, der blev opnået, og arbejde videre for andre, og her synes jeg, man må sige, at vi har oplevet de danske ngo'er gå virkelig aktivt og offensivt ind, både under Johannesburgmødet og efterfølgende. De har virkelig forsøgt at levere et bidrag, der ikke har været spor politisk polemisk, men tværtimod yderst konstruktivt, og har den danske regering ikke lyst til og mod på at fortsætte og udvide samarbejdet med de danske ngo'er og også øge de bevillinger, den beskar som en af sine første gerninger? Det håber Det Radikale Venstre.

Kl. 13.45

Vi håber på et bredt samarbejde på dette område. Vi håber på et samarbejde, der vil følge ånden i en global aftale op i de enkelte spor, som nu ligger forude, nemlig WTO-forhandlingerne, opfølgningen på Monterrey og ikke mindst den hjemlige indsats.

(Kort bemærkning).

Jørn Dohrmann (DF):

Jeg vil godt spørge hr. Martin Lidegaard: Tror De Radikale, at det at give flere penge er det eneste, der hjælper? Vi mener, at der også skal